

Sygn. akt *III AUa 155/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

del. SSO Renata Pohl

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r. w Poznaniu

sprawy **K. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 30 listopada 2015 r. sygn. akt IV U 1891/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz K. L. kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

del. SSO Renata Pohl	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Katarzyna Wołoszczak
----------------------	-----------------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.09.2014r. (znak: (...)) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy K. L. prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na niewykazanie przez wnioskodawcę 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od tej decyzji złożył K. L., wnosząc o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2015r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt IV U 1891/14) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy K. L. prawo do emerytury od 22.08.2014r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. L., urodzony (...), w dniu 22.08.2014r. złożył wniosek o przyznanie emerytury. Na dzień złożenia wniosku wnioskodawca nie pozostawał w zatrudnieniu oraz nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na dzień 01.01.1999r. organ rentowy uznał za udowodniony okres składkowy w wymiarze 27 lat, 1 miesiąca i 24 dni, w tym brak okresów pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca K. L. w okresie od 07.11.1977r. do 30.11.1987r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Spółdzielni (...) w T., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku traktorzysty-kombajnista, ostatnio na stanowisku traktorzysty.

Wnioskodawca w czasie żniw pracował jako kombajnista. Poza tym na traktorze wykonywał prace polowe: orki, bronowanie, siewy, wykopki ziemniaków. Wykonywał także opryski, nawoził i rozwoził obornik. W czasie zimy pracował ciągnikiem w transporcie, wtedy jeździł z prasą siana, na zamówienie wywoził fekalia beczkowitzem, na przyczepach przewoził deski z tartaku, glinę, jeździł do cegielni, sypał drogi. Transport był zamawiany przez rolników. Jako traktorzysta pracował wyłącznie na ciągniku, a w okresie żniw na kombajnie.

K. L. będąc zatrudnionym w Spółdzielni (...) w T. pracował wyłącznie na ciągniku lub kombajnie, innych prac nie wykonywał. Spółdzielnia posiadała ponad 10 traktorów, każdy traktorzysta miał swój ciągnik i jeszcze były w zapasie. Ciągniki były do wynajęcia.

Wnioskodawca nie pracował krócej niż 8 godzin. W czasie sianokosów, jeśli pogoda dopisywała, pracował od rana do nocy, a przy wagonach nawet 3 dni w ciągu.

W okresie od 11.01.1988r. do 31.01.1993r. wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Spółdzielni (...) w T., na stanowisku zestawiacz surowców/palacz czadnic, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Początkowo pracował jako palacz czadnic. Na stanowisku palacza czadnic był narażony na działanie czynników szkodliwych, głównie na działania dwutlenku węgla i wysokiej temperatury. Czadnica to piec służący do wytwarzania gazu do opalania wanny szklarskiej. Piece te były zasypane w ziemi, wychodziły z nich rury, w których były zasypniki na powierzchni i do nich trzeba było sypać węgiel koksujący. Jako palacz wnioskodawca sypał węgiel, a dodatkowo co godzinę musiał odkryć otwory, które znajdowały się na bokach pieca i przebić sztangą aż do dołu, żeby doszło powietrze. Podczas sypania węgla do gazaków wytwarzał się z tego gaz, którym topiło się szkło. Dwa razy na dobę trzeba było podbierać gazak. Wnioskodawca musiał wyciągnąć z pieca przepalony żużel i wywieść go na powierzchnię.

Przy gazakach pracowało na zmianie trzech ludzi. Jedna osoba pilnowała, żeby dobrze się paliło, a pozostałe woziły węgiel.

Jako zestawiacz surowców wnioskodawca pracował od 2.04.1991r. Jego praca polegała na przygotowywaniu zestawu szklarskiego. Do zestawu szklarskiego zalicza się piasek szklarski, sodę, mączkę wapienną, dolomit, czasem również kobalt lub arsen w zależności od rodzaju szkła. Praca wykonywana była na zestawialni, gdzie wszystkie surowce były wsypywane do bębna i na mieszarce były mieszane. Następnie zestaw szklarski jechał na halę do wanny. Zestawiacz surowców musiał to wepchnąć do wanny gracą przy temperaturze od 1200 do 1400 stopni. Do jego obowiązku należało także zamiecenie raz w tygodniu kapy, czyli wanny szklarskiej, w której było bardzo gorąco.

Wnioskodawca był narażony na czynniki szkodliwe takie jak zapylenie, hałas na hali i wysoka temperatura przy wannach. Obok hali znajdowały się automaty szklarskie, gdzie hałas przekraczał 90 decybeli.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2015r., poz. 748 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym od 01.01.2013r., ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (art. 184 ust. 2).

Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom tym przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43).

W myśl § 2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym było, iż K. L. osiągnął wiek (...) lat i legitymuje się ponad 27-letnim okresem ubezpieczenia. Spór dotyczył kwestii, czy w tym okresie przepracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu I instancji K. L. wykazał ponad 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Przepis § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) stanowi, że okresy pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 ww. rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Zgodnie z przepisami § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983r., Nr 10, poz. 49 z późn. zm.) - środkiem dowodowym, stwierdzającym okresy zatrudnienia, są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia (ust. 1).

Jeżeli pracownik ubiega się o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty (ust. 4).

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia mogą być również legitymacje służbowe, legitymacje związków zawodowych, umowy o pracę, wpisy w dowodach osobistych oraz pisma kierowane przez zakłady pracy do pracownika w czasie trwania zatrudnienia (np. o powołaniu, mianowaniu, angażowaniu, zwolnieniu, wyróżnieniu, udzieleniu urlopu) - (ust. 5).

Podniesiono, że organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu do okresu pracy

w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 07.11.1977r. do 30.11.1987r. w Spółdzielni (...) w T. na stanowisku traktorzysty-kombajnisty oraz okresu od 11.01.1988r.

do 31.01.1993r. w Spółdzielni (...) w T. na stanowisku zestawiacz surowców/palacz czadnic z uwagi na nieprzedłożenie w organie rentowy świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.

Wskazano, że z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w sądowym postępowaniu odwoławczym nie obowiązują ograniczenia dowodowe obowiązujące

w postępowaniu przed organem rentowym i możliwe jest ustalenie okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze również w oparciu o inne dowody niż zaświadczenia z zakładów pracy.

W ocenie Sądu I instancji przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca w spornym okresie od 07.11.1977r. do 30.11.1987r. pracował w Spółdzielni (...) w T. i wykonywał pracę kierowcy ciągnika i kombajnisty, a zatem prace kwalifikowane jako praca w szczególnych warunkach wymienione w dziale VIII poz. 3 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43). Powyższe stanowiska zostało również zamieszczone w wykazie A dziale VIII poz. 3, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały nr 24 Zarządu Krajowego Związku (...), K. i Organizacji Rolniczych z dnia 14 czerwca 1983r.

Zdaniem tego Sądu przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało również, że wnioskodawca w okresie od 11.01.1988r. do 31.01.1993r., pracując w Spółdzielni (...)w T., wykonywał pracę początkowo na stanowisku palacza czadnic,

a następnie zestawiacz surowców, a zatem pracę kwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A (dziale III poz. 67 i dziale XIII poz. 6) stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U.

z 1983r., Nr 8, poz. 43). Powyższe stanowiska zamieszczone zostały również w wykazie A, dziale III poz. 67 (piecowy, palacz, ładowacz wsadu, robotnik transportowy – te czynności wykonywał wnioskodawca na stanowisku palacz czadnic) i dziale XIII poz. 6 pkt 1 (zestawiacz surowców), stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały nr 80/83 Zarządu Centralnego Związku (...) z dnia 30.06.1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych spółdzielczości pracy. Podkreślono, że okoliczności te wynikają zarówno ze świadectwa pracy, akt osobowych wnioskodawcy, jak też z zeznań świadka i samego wnioskodawcy.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że K. L. legitymuje się, co najmniej 15-letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach i spełnia wszystkie przesłanki do przyznania emerytury.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, iż w okresie zatrudnienia od 7 listopada 1977r. do 30 listopada 1987r. w Spółdzielni (...)

w T. na stanowisku traktorzysty – kombajnista K. L. wykonywał stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy prace określone w wykazie A dział VIII poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, podczas gdy zebrany materiał dowody nie uzasadnia przyjęcia takiego stanowiska,

2. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, iż w okresie zatrudnienia od 11 stycznia 1988r. do 31 stycznia 1993r.

w Spółdzielni (...)w T. na stanowisku zestawiacz surowców K. L. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace określone w wykazie A dział III poz. 67 i dział XIII poz. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie uzasadnia przyjęcia takiego stanowiska,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 32 ust. 1 tej ustawy oraz wykazem A, dział VIII poz. 3, dział III poz. 67 i dział XIII poz. 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez przyjęcie, że odwołujący legitymuje się wymaganym stażem pracy w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe, pozwany wniósł o:

1. zmianę wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację, odwołujący wniósł o:

1. oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej oraz utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego wyroku,
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna i dlatego podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew zarzutom apelacji, ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy są prawidłowe, kompletne i wynikają z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego dokonanego zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że aby podstawa naruszenia prawa procesowego nadawała się do rozpoznania, skarżący winien określić działanie (zaniechanie) Sądu naruszające konkretny przepis postępowania i wskazywać - w nawiązaniu do hipotezy tego przepisu - na czym polegało jego naruszenie, a także wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie. Innymi słowy, konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że uchybienie Sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czego w ocenie Sądu Apelacyjnego skarżący nie uczynił. Stwierdzić bowiem należy, że Sąd Okręgowy dokonał rzetelnej i trafnej oceny dowodów i ocena ta nie wykracza poza ramy określone przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać posługując się wyłącznie argumentami juredycywnymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy

(vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14.01 2000r., I CKN 1169/99, z dnia 10.04 2000r., VCKN 17/2000, z dnia 12.04 2001r, II CKN 588/99). Jeżeli zatem z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć odmienne wnioski.

Wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że wnioskodawca spełnił także sporną przesłankę stażu szczególnego i w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod

przywołane normy prawa materialnego. Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne poczynione ustalenia faktyczne w zakresie stwierdzającym spełnienie także tej spornej przesłanki.

Spór dotyczył de facto kwalifikacji prawnej czynności wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od 7 listopada 1977r. do 30 listopada 1987r. w Spółdzielni (...) w T. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jako pracy wymienionej w Wykazie A Dział VIII

w Transporcie poz. 3, tj. praca kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gaśnicowych oraz w okresie od 11 stycznia 1988r. do 31 stycznia 1993r. w Spółdzielni (...) w T. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jako pracy wymienionej w wykazie A Dział III poz. 85 i Dział XIII poz. 6 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43).

Wobec odmownej decyzji organu rentowego i braku uznania ww. okresów jako pracy w warunkach szczególnych, wnioskodawca w postępowaniu odwoławczym dodatkowo wykazywał powyższą okoliczność zeznaniami świadków (współpracownika z okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) w T. oraz M. G. – inspektora BHP w Spółdzielni (...) w T.).

Wbrew odmiennemu stanowisku forsowanemu przez apelującego stan zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawy do przyjęcia, że w okresie od 7 listopada 1977r.

do 30 listopada 1987r. w Spółdzielni (...) w T. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę jako kierowca ciągnika i kombajnista, kwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A Dział VIII poz. 3 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

w okresie od 11 stycznia 1988r. do 31 stycznia 1993r. w Spółdzielni (...)

w T. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę jako palacz czadnic i zestawiacz surowców kwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie w wykazie A Dział III poz. 85 i Dział XIII poz. 6 stanowiącego załącznik do cyt. rozporządzenia.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutów apelacji dotyczących wykonywania przez odwołującego pracy jako kierowcy ciągnika i kombajnisty przy ustalonym głównie rodzaju prac rolniczych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wykonywanie pracy traktorzysty, która polegała na wykonywaniu takich czynności, jak orki, bronowanie, siewy, wykopki ziemniaków, opryski, rozwożenie obornika, fekaliów beczkowitzem, przewóz siana, desek z tartaku, gliny, obsypywanie dróg w zimie, bez wątplenia należało zaliczyć do prac transportowych.

Odnosząc się do twierdzeń apelacji należy zauważyć, że wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracę traktorzysty (w okresie żniw kombajnisty), która to praca ze względu na jej szczególną specyfikę, warunki w jakich jest wykonywana oraz jej uciążliwość

i szkodliwość dla zdrowia powinna być uznana za pracę w warunkach szczególnych. Dostrzec należy, że kierowcy ciągników muszą zdobyć szczególne uprawnienia do kierowania tymi pojazdami nie tylko z uwagi na ich większe gabaryty, ale i specyficzną obsługę (np. ze względu na dodatkowe oprzyrządowanie czy konieczność wykonania specjalistycznych prac) oraz warunki w jakich te pojazdy są prowadzone (zwiększony hałas, nadmierne drgania, nieutwardzone podłoże, po którym się poruszają i związane z tym np. zapylenie). To właśnie te specyficzne warunki pracy panujące przy kierowaniu tym pojazdem zdecydowały, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że prace m.in. kierowców ciągników, kombajnów zostały zaliczone do prac wykonywanych w szczególnych warunkach, czyli prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości

i wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia.

W związku z tym przyjęcie, że tylko przykładowo kierowcy ciągników zatrudnieni

w firmach transportowych wykonują pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wypaczałoby sens tej regulacji, bowiem ze względu na ich specyfikę, pojazdy te wykorzystywane są do określonych dla nich czynności, w tym prac rolniczych z którymi wiąże się także szereg czynności transportowych.

W dotychczasowych poglądach Sądu Najwyższego wskazywano, że o kwalifikacji zatrudnienia, jako pracy w warunkach szczególnych decyduje bowiem w szczególności uciążliwość i szkodliwość konkretnej pracy wynikającej z jej własnej specyfiki (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014r. w sprawie sygn. akt I UK 337/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014r. w sprawie sygn. akt I UK 314/13). Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy zauważyć, że wykonywane przez wnioskodawcę czynności kierowcy ciągnika świadczącego wyłącznie transport czy też wykonującego prace przy transporcie i prace rolnicze (polowe) nie różnią się w istotny sposób. W obydwu przypadkach wykonywane są czynności kierowania pojazdem mechanicznym, przy czym prace polowe mogą być nawet bardziej uciążliwe od tych polegających na transporcie towarów ze względu na miejsce ich świadczenia oraz obsługiwane doczepionych specjalistycznych maszyn rolniczych. Pracę tego rodzaju wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i brak jest jakichkolwiek podstaw do poczynania odmiennych ustaleń.

Spornym pozostawał również charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od 11 stycznia 1988r. do 31 stycznia 1993r. w Spółdzielni (...)

w T.. Wskazać bowiem należy, że w wywiezionej apelacji pozwany zakwestionował pracę wykonywaną przez wnioskodawcę na stanowisku palacza czadnic, twierdząc, że nie była to praca wykonywana w szczególnych warunkach.

Potwierdzeniem, że opisywana powyżej praca palacza czadnic była pracą w warunkach szczególnych są opisywane przez świadka M. G. i ubezpieczonego prace rzeczywiście przez niego realizowane na omawianym stanowisku. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że odwołujący wykonując pracę na ww. stanowisku narażony był na szkodliwe czynniki, głównie na działanie dwutlenku węgla i wysokiej temperatury. Przypomnieć należy, że czadnice to piece służące do wytwarzania gazu do opalania wanny szklarskiej, tzw. gazogeneratory. Ww. świadek (pracownik BHP) w sposób bardzo szczegółowy wyjaśniła jako był zakres i charakter obowiązków odwołującego. Do obowiązków K. L. należało w szczególności sypanie węgla koksującego do pieców zasypanych w ziemi. Odwołujący musiał odkrywać otwory z boku pieców i przebijać sztangą do spodu, żeby dotarło powietrze. Odwołujący musiał również wydobywać z pieca gorący, przepalony żużel i wydobyć na powierzchnię.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wykonywanie w hucie szkła pracy na stanowisku czadnicowego przy obsłudze pieców produkujących gaz jest wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych.

Uszło uwadze apelującego, że praca przy obsłudze gazogeneratorów, a więc pieców służących do produkcji z węgla gazu do opalania wanieli szklanych została określona w wykazie

A, dziale III - prace różne w hutnictwie, pkt 85 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W załączniku do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego

i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach

w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz.Urz. MPChIL z 1987r., nr 4)

w wykazie A, dziale III w części dotyczącej prac różnych w hutnictwie w poz. 85 nazwanej obsługa gazogeneratorów pod pkt 2 wskazano stanowisko czadnicowego, które wykonywał wnioskodawca w spornym okresie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze pracował w spornych okresach jako kierowca ciągnika, czadnicowy

i zestawiacz surowców. W związku z powyższym, wskazać należy, iż analiza zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego pod kątem charakteru pracy ubezpieczonego w ww. okresach wyraźnie wskazuje, iż była to praca w warunkach szczególnych. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki wymienione w art. 184 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS do przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego.

Z powołanych wyżej względów Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja organu rentowego, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw faktycznych i prawnych z mocy art. 385 k.p.c. podlega oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c. i 99 k.p.c. w związku § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013. 490 j.t.).

del. SSO Renata Pohl	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Katarzyna Wołoszczak
----------------------	-----------------------	--------------------------